

salbt fra den meget ærede Krigsminister ved Fremsettelsen af det foreliggende Lovforslag. Han ytrede da blandt Andet, det staa i Folkethings-tidenden, Spalte 275: „Der er altsaa kun eet radikalt Middel til at forsøge vor Forsvarskraft, og det er i Tide at sørge for, at vi faae permanente Befæstningsanlæg. Vi maa altsaa sørge først og fremmest for Kjøbenhavns Befæstning.“ Jeg har, som sagt, megen Vanskelighed ved at bringe disse to Ytringer i Samklang med hinanden. Jeg har ikke kunnet opfatte den Løstgang, som gaar ikke alene gennem dette Lovforslag, men gennem de Motiver, med hvilke det er fremsat, gennem de Ytringer, som ere faldne ved Fremsettelsen af dette Lovforslag anderledes end saaledes, at det gaar ud paa at skaffe Midler tilstede til at koncentrere Hæren paa Sjælland, saaledes at Sjælland, som man har sagt, skulde være vor naturlige Fæstning, og dernæst i sidste Række at koncentrere Forsvaret omkring Kjøbenhavn, derved, at man gjør Kjøbenhavn til en permanent Fæstning. Det er ogsaa dette, som den meget ærede Krigsminister, efter hvad jeg nu har oplæst, ved Lovens Fremsettelse ikke har lagt Skjul paa idetmindste er hans Yringsstank. Allerede dette vil for mig være tilstrækkelig til at stemme imod Loven, idet jeg anser Kjøbenhavns Befæstning, som jeg tidligere har havt Leilighed til at udvikle her i Salen, for en Ulykke for Landet. Naar jeg ser hen til, at Forholdene ere saadanne, at vi ikke kunne optage nogen Kamp med vor sydlige Nabo, at vi aldeles maa se bort deraf, og at Landets geografiske Beskaffenhed isvigtigt er saaledes, at ingen anden Magt end netop den, jeg nævnte, kan komme til at angribe os, undtagen han skal komme over Søen, saa forekommer der mig deri at ligge et Fingereg henimod, at det er paa Søen, at vi skulle værge os, og at det er vort Søværn, som vi efter alle vore Forhold, saaledes som jeg har nævnet dem, skulle udvikle og lægge Vægt paa, og at vi derimod skulle undgaa at have en større Landhær, end der netop behøves af Hensyn, som i militær Henseende staa i 2den Række. Det er den Forestilling, som jeg som Lægmand har kunnet danne mig om den Retning, i hvilken vort Forsvarsvæsen bør søges ordnet; men det er ikke noget Saadant, jeg finder i det foreliggende Lovforslag og heller ikke i det Lovforslag, vi behandlede igaar. Der er Ingen, der mener efter de Ytringer, som fra alle Sider ere faldne, naar vi stemme over dette Lovforslag, at vor Stemmegivning har den Betydning, at det, der nu ligger for os, bliver til Lov. Man hører fra alle Sider, at, hvad vi her gjøre, er kun noget ganske Foreløbigt. Senere skal Lovforslaget behandles andetsteds, for dernæst i en eller anden Stikkelse at vende tilbage til os. En saadan Fremgangsmaade strider imod den Opfattelse, som jeg har af den Maade, hvorpaa Lovforslag skal gaa ud fra Folkethinget. Jeg kunde meget ønske, at, naar

Folkethinget ved 3die Behandling har affænt et Lovforslag, at det da foreligger i en Stikkelse, om hvilken Folkethinget kan sige: Det er det, vi mene, der bør staa i Loven; vi have vedtaget Loven med et saadant Indhold, som vi mene, den bør have. Dette er med Hensyn til det foreliggende Lovforslag under denne Forhandling jo slet ikke Tilfældet. Af de Grunde, jeg har nævnt, og hvortil jeg kunde føie flere, men som jeg i dette Dieblis anser for unødvendige, vil jeg ikke kunne give det foreliggende Lovforslag min Stemme, men agter at stemme imod det.

Thorup: Den sidste ærede Læser udtalte, at han mente, at det var navnlig i Forsvaret paa Søen, vi skulde søge vor Styrke med Hensyn til Landets Forsvar. Det undrer mig noget; thi det forekommer mig, at det ærede Medlem igaar stemte imod Udviklingen af vort Søforsvar, saa jeg forstaaer ikke rigtig det ærede Medlems Konsekvens; men det skal jeg ikke opholde mig ved. Man har jo hørt saa mange Udtalelser ogsaa nu af det ærede Medlem om, at det, vi stemte over nu, egentlig ikke var det Endelige. Jeg betragter det imidlertid som saadant. Det, jeg stemmer for nu, vedkjender jeg mig, og det, der kommer siden, vil jeg overveie, og det vil jeg se paa. Jeg vil ikke bruge den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) anbefalede sine Meningsfæller eller udtalte paa deres Begne, at de skulde bestemme isorveien, at de vilde stemme imod Noget, som de aldrig havde set (Berg: Vi kjendte det forud, det vil sige Principet deri!) Sa, men selv om saa var, havde de ikke engang set Principet; de havde ikke set Undringsforslagene, og det Samme ville vi gjøre os skyldige i, naar vi idag sagde, at vi stemte imod det sidste Ord. Det er den gangse Udtalelse, at havde det været det sidste Ord, ville vi stemme for det, men som Følge af, at det ikke er det sidste Ord, ville vi stemme imod det. Naar jeg ser det sidste Ord fra det andet Thing, vil jeg tage under Overveielse, hvad jeg vil gjøre; men jeg vil ikke stemme imod det sidste Ord. Naar ærede Medlemmer og navnlig mine Meningsfæller; hvad jeg beklager, udtale, at naar vi stemme for dette Forslag, stemme vi samtidig for Kjøbenhavns Befæstning, er jeg ikke med min bedste Villie istand til at se, at vi derved stemme for Kjøbenhavns Befæstning. Jeg har vel læst i Motiverne, at Regjeringen udtaler, at den ønsker Kjøbenhavns Befæstning; men det havde den ikke behøvet at sige, thi det er ikke nogen fremmed Tanke for os; vi have kjendt den i mange Aar; men jeg tror ikke, at dette Thing nogeninde gaar ind paa at befæste Kjøbenhavn. Jeg betvivler det, lad os vente, til det kommer for, den Dag den Sørg. Lad os til den Tid overveie, hvad vi ville gjøre. Jeg tror ikke, at det er det, der ligger for iasten, i alt Fald har jeg ikke set det, og jeg maa for